



Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruți.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 28 (111) • 17 septembrie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne purtăm crucea!

Sfântul Teofan Zăvorâtu

”Crucile personale ale fiecăruia sunt la fel de necesare în lucrarea mântuirii pe cât este și Crucea lui Hristos. Nu veți întâlni nici un mântuit care să nu fi fost purtător de cruce. De aceea, fiecare este înconjurat din toate părțile de cruci, ca să nu se ostenească căutându-și crucea și ca să fie aproape de puterea mântuitoare a Crucii lui Hristos.”

Pe unmele sfinților

Sfânta Sofia, un model de femeie creștină autentică



Sfânta Muceniță Sofia și fiicele sale, Pistis, Elpis și Agapis sunt sărbătorite în calendarul ortodox pe data de 17 septembrie. Sfânta Sofia este un model de femeie creștină autentică. La scurt timp după ce s-a căsătorit și a dat naștere celor trei fiice ale ei i-a murit soțul rămânând văduvă. Deși singură și în niște vremuri potrivnice creștinilor, ea le-a crescut pe fete cu multă dragoste în credința creștină.

Sfânta Muceniță Sofia fiind căsătorită a născut trei fiice, cărora le-a pus numele după cele trei virtuți creștine: Pistis (*Credința*), pe a doua Elpis (*Nădejdea*), pe a treia Agapis (*Dragostea*). Au viețuit Aceste sfinte au viețuit în Italia, la Roma, și au pățimit în vremea împăratului păgân Adrian (117-138).

Sfânta Muceniță Sofia (al cărei nume înseamnă *înțelepciune*) rămânând văduvă după nașterea celor trei fete, le-a crescut pe acestea în credința creștină.

Dregătorul Antioh, auzind de înțelepciunea și frumusețea celor trei fete și convingându-se că sunt creștine, l-a înștiințat pe împăratul Adrian, care în scurt timp a trimis slujitorii pentru a le aduce pe cele trei fete la palat.

Împreună cu ele a venit și mama lor, care le-a întărit în credința sfătuindu-le și învățându-le. Împăratul dorind să le facă să jertfească zeiței Artemida, cele trei fete au refuzat cu desăvârșire, mărturisind credința în Domnul nostru Iisus Hristos, singurul și adevăratul Dumnezeu.

Pentru că au refuzat acest lucru împăratul a poruncit să fie omorâte doar fiicele, ca mama să sufere mai mult, nu doar chinurile pedepselor ci și pierderea fiicelor. Fetele au fost martirizate în anul 137. Când au primit moartea Pistis avea 12 ani, Elpis 10 ani și Agapis 9 ani.

Cnămpie din lumina sărbătorii



10 cuvinte ale Sfântului Ioan Gură de Aur despre Cruce

- 1 Crucea este pieirea dușmăniei și trăinicia păcii.
- 2 Datorită Crucii nu mai rătăcim în pustietăți, deoarece am cunoscut adevărata cale; nu mai trăim în afara palatelor împărătești, deoarece am găsit ușa; nu ne mai temem de săgețile cele aprinse ale diavolului, că am văzut izvorul. Datorită Crucii nu mai suntem în văduvie, că am primit pe Mirele; nu ne mai temem de lup, că avem pe Păstorul cel bun. Eu sunt Păstorul cel bun, spune Domnul (Ioan 10, 11).
- 3 Crucea pentru noi este semnul negrăitei Lui iubiri de oameni, este simbolul mării Lui purtări de grijă pentru noi.
- 4 Crucea a mântuit lumea, a întors lumea la Dumnezeu, a alungat rătăcirea, a adus din nou pe lume adevărul, a prefăcut pământul în cer și a făcut pe oameni îngeri. Din pricina crucii demonii nu mai sunt înfricoșători, ci ușor de disprețuit. Nici moartea nu mai este moarte, ci somn.
- 5 Crucea este semnul mântuirii noastre, al libertății noastre obștești, al blândeții Stăpânului, că S-a adus ca o oaie spre junghiere (Fapte 8, 32; Isaia 53, 7).
- 6 Totul se sfințește și se lucrează prin semnul Crucii.
- 7 Vederea crucii le aduce diavolilor în minte drama Golgotei, și rana de nevindecă care le-a fost făcută prin arma cu care a fost înarmat Iisus Hristos pentru lupta supremă. Se cutremură în fața vederii unui cimitir; ei sunt îngroziți în fața amintirilor Golgotei.
- 8 Fă-ți semnul crucii, și îndată va fugi puterea cea rea.
- 9 De vezi că inima ți se mândrește, pecetluiește-ți pieptul făcând semnul crucii.
- 10 Crucea a deschis raiul, l-a dus pe tâlhar în rai, a povățuit neamul omenesc, care era pe cale de pieire și nu era vrednic nici de pământ, spre Împărăția Cerurilor.

Intr-un trafic fără marcaje, semaforizări și reguli, dragostea noastră ține loc de toate regulile

Claudiu Balan | ortodoxiatinerilor.ro

Eram într-o seară pe stradă și mă întorceam acasă pe jos. Era târziu în noapte și aproape că nu mai vedeai mașini circulând. Ajung la o trecere de pietoni, văd semaforul pe roșu și rămân surprins. Fiind învățat să merg mai mult cu mașina și noaptea semafoarele să fie pe galben intermitent, nu eram nevoit să aștept. Acum, mă asigur, văd că nu vine nici o mașină... nici măcar la limita orizontului și mă gândesc: „Oare acum e păcat să traversez pe roșu dacă eu văd că nu e nimeni pe stradă, și m-am asigurat temeinic?”

Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă să respectăm legile statutului în care trăim:

”Tot sufletul să se supună înalțelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite. Pentru aceea, cel ce se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu. Iar cel ce se împotrivesc își vor lua osândă. Căci dregătorii nu sunt frică pentru fapta bună, ci pentru cea rea. Voiești, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea.” - dar asta în măsura în care ele nu ne îndeamnă la păcat, la călcarea poruncilor lui Dumnezeu.

Prin urmare, având acest **indemn în conștiință** știam că e păcat să trec pe roșu, pentru că îmi puteam crea suferință mie și celorlalți oameni din jurul meu. Dar totuși eram singur pe stradă, eram 100% sigur că nu pot aduce suferință nimănui... aveam conștiința trează, mă asiguram atent, oare tot păcat ar fi fost și în acest caz?

În următoarele clipe m-am gândit: „Dar dacă cineva mă vede că trec pe roșu și dau exemplu greșit? Atunci da, e păcat!” Un alt gând îmi vine: „Chiar dacă nimeni nu mă vede și sunt singur pe stradă, totuși poate îmi fac mie însumi un rău căutând îndreptățire să nu respect legile.” Până la urmă am așteptat să se facă verde, am trecut dar... am ră-mas în minte cu această nedumerire.

Totuși haideți să ne gândim ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi ajuns noaptea la o trecere de pietoni nesemaforizată, unde legea îmi spune că singur ar trebui să mă asigur că totul e în regulă, că drumul e liber și pot trece. Aș fi făcut același lucru pe care l-am făcut la trecerea semaforizată: m-aș fi asigurat temeinic și aș fi trecut... doar că n-aș mai fi așteptat o

confirmare din partea semaforului... de fapt un acord din partea unei autorități.

Observăm practic că Statul, **autoritatea civilă cea mai înaltă, uneori ape-lează la conștiința noastră de a lua decizii, fără a pune condiții**, iar altelei definește foarte strict prin reguli anumite situații.

Totuși ce este foarte interesant e faptul că Statul nu poate legifera toate aspectele relațiilor dintre oameni, pentru că am ajunge să avem legi de mii de pagini și ne-ar lua câteva vieți pentru a le citi și învăța. Statul pedepsește cetățenii violenți dar nu legiferează concret fiecare situație în care ar putea apărea conflictul. Statul asigură dreptul la proprietate al cetățenilor ei dar nu descrie detaliat în legi toate situațiile patrimoniale complicate în care oamenii pot ajunge oamenii. Pentru acest lucru există judecători, oameni care pot da verdict separat pentru fiecare caz și fiecare excepție în parte.

Paradoxal, Statul la fel ca și Dumnezeu, apelează la conștiința oamenilor și la buna lor credință pentru a acționa în toate zonele societății. Dacă ar legifera prea mult am simți acest lucru ca pe o corvoadă și ca pe o îngrădire a libertății noastre. Dacă ar controla mai relaxat un domeniu atunci ar apărea încălcări ale legii mai dese. Prin urmare Statul trebuie să se situeze undeva la mijloc, apelând și la buna credință a cetățenilor dar și având toate pârghiile pentru a controla bine situația.

Toți ne dorim să trăim într-o societate mai bună. Dar asta înseamnă de fapt să fie din ce în ce mai mulți oameni de bună-credință și din ce în ce mai puțin profitori și încălcători ai legii.

Astfel societatea occidentală la care visăm noi se bazează, ca și în viața Bisericii, tot pe conștiințe mai curate, pe oameni morali, pe cetățeni care acționează onest și ne-egoist, fără a face răul celui de lângă el.

Totuși spre deosebire de Stat care ne cheamă să fim cinstiți, Dumnezeu și Biserica Sa ne cheamă la o stare și mai înaltă.

Iată ce frumos rezumă **Sfântul Nicolae Velimorovici** toată această idee:

”Când dragostea obosește, datoria o înlocuiește. Când datoria obosește, legea o înlocuiește. Câtă vreme mama arde de dragoste pentru copilul ei, ea face mai mult decât îi cere datoria sau

legea. Când dragostea mamei față de copilul ei se răcește, mama își face doar datoria, adică face mai puțin decât poate dragostea, dar mai mult decât cere legea. Când mama începe a-și urî copilul, ea face numai atât cât o silește legea să facă, adică mai puțin decât poate dragostea și decât îi cere datoria.

Dragostea vine de la Dumnezeu prin suflet. Datoria vine de la suflet prin minte. Legea vine de la minte prin cuvinte.

Cine socotește legea drept sumă a întregii morale, acela cunoaște numai scoarța cărții despre morală. Cine socotește datoria drept sumă a moralei, acela vede și citește numai slovele din cartea despre morală. Însă cine socotește dragostea drept sumă a moralei, acela vede, citește și cunoaște duhul și viața moralei.

La fel se întâmplă și în împărăția cea mare a lumii: cine socotește legile firești ca cea dintâi pricină a lumii, acela cunoaște numai coperta cărții despre lume. Cine socotește sufletul ca întâia pricină a lumii, acela vede și citește numai slovele din cartea despre lume. Iar cine-l socotește pe Dumnezeu Cel Viu ca întâia pricină a lumii, acela vede, citește și cunoaște duhul și viața lumii.

Dragostea este slobodă de toate legile omenești și firești, și mai înaltă decât toate datoriile.

Necunoscând cerințele legii, nici numărul datoriilor, dragostea le împlinește, ba le și întrece, așa cum strălucirea soarelui întrece strălucirea răsfrântă a pietrelor și a stelelor.”

Suntem obligați să respectăm legile statului pentru că altfel vom fi lipsiți de libertate. Respectându-le vom învăța să ne facem datoria, chiar dacă nu suntem întru totul mulțumiți de ce se întâmplă în jurul nostru. A-ți face datoria înseamnă în esență a-ți ajuta aproapele în diferite feluri. Iar ajutorul adevărat, neîntârziat și plin de râvnă către aproapele nostru vine mereu din inimile celor care iubesc.

Suntem obligați să așteptăm la culoarea roșie a semaforului. Suntem datori să ne asigurăm la intersecțiile nesemaforizate pentru a evita accidente. Dar într-un trafic fără marcaje, semaforizări și reguli, dragostea noastră ar ține loc de toate regulile împreună.

Totuși în Împărăția Cerurilor vor intra doar cei care au ajuns la măsura dragostei, cei care neobligați de nimeni și nimic fac bine aproapelui și-L iubesc pe Dumnezeu, respectându-l poruncile. Acolo nu vor mai exista reguli, restricții, obligații, drepturi, conflicte, procese, judecători și judecăți, acolo nimic necurat nu va intra ci doar cei blânzi și smeriți la inimă vor fi primiți de Tatăl cel Cereșc.

Țineți minte aceste trei trepte spre desăvârșire: legea, datoria și dragostea.

Oare noi unde ne situăm acum?